

Qui opine que, per a la poesia, està vedada la truculència, millor que no continue aquesta lectura ni intente veure el vídeo següent. Més val que toque el dos qui diga que l'horror, pels seus ingredients irracionals, és un fet aïllable i aïllat, inevitable producte de l'infortuni, del dimoni o de qualsevol altra maldat intrínseca, essencial, i no el que veritablement és: un fet històric, o quotidià, constatable, amb causes i conseqüències: un objecte de reflexió. Un dels primers poemes *de maduresa* de Philip Larkin és «*Deceptions*» (1950), títol que porta, indirectament, el poemari del qual forma part: «*The Less Deceived*». Literalment: «*Els menys decebuts*», que és, pràcticament, com parlar *dels més* decebuts. En aquesta obra, com en la posterior «*High windows*», el sexe ja ocupa un lloc central. Larkin s'acosta a la sexualitat com a impuls determinant de la felicitat o de la frustració. Tal com s'explica a la *tesi de Damià Alou*, aquest poema és «*anòmal*», peculiar, per diverses raons. És dels pocs poemes en què Larkin no és el protagonista i és l'únic encapçalat, i motivat, per una citació: la declaració d'una jove, víctima d'una violació, a conseqüència d'unes circumstàncies que, en el Londres victorià, l'abocaren a la prostitució. Però és també un poema singular per les polèmiques suscitades; concretament, per les acusacions que va rebre des d'algunes files del feminisme: «*The essential point is that Larkin in 1950 was apparently able to consider rape as a matter of 'desire': and to use that assumption as the basis for sympathetic representation of the rapist*», van dir. Per la mateixa raó, ha provocat confrontacions interpretatives entre els estudiosos. I entre ells, l'autor de la tesi, que *afirma* sentir-se —com segurament s'hauria sentit el mateix Larkin—, entre els més decebuts quan descobreix que, en aquest poema, alguns crítics han arribat a veure «*sympathy*», disculpes o una justificació del violador: «*The stark, low-life brutality of Mayhew's story serves as an imaginative vehicle for Larkin's contradictory feelings of resentment, anger and self-contempt*» (Booth, 1992). Per més que una violació pugui resultar un tema incòmode, ni Damià Alou, ni jo tampoc, hem vist enlloc cap actitud comprensiva del violador per part de Larkin, sinó més aviat el contrari, un dolorós exercici d'empatia, d'implicació, de solidaritat envers la víctima. Per tant, seria *empathy, not sympathy*. Larkin denuncia una societat malalta, que «*amaga el cap sota l'ala*» («*bows the other way*») quan una dona pateix aquesta doble vexació: violació i

vergonya. Fins i tot, sagaçment, el poeta inclou una crítica a aquells que, per endavant, sap que l'acusaran d'usar el desig com a eximent del delict: «*but where / desire takes charge, readings will grow erratic?*». En qualsevol cas, l'important és que, tot i la distància, també nosaltres podem pressentir el dolor, *bitter and sharp with stalks*.

Of course I was drugged, and so heavily I did not regain
consciousness until the next morning. I was horrified to
discover that I had been ruined, and for some days I was inconsolable,
and cried like a child to be killed or sent back to my aunt.

—Mayhew, London Labour and the London Poor

Even so distant, I can taste the grief,
Bitter and sharp with stalks, he made you gulp.
The sun's occasional print, the brisk brief
Worry of wheels along the street outside
Where bridal London bows the other way,
And light, unanswerable and tall and wide,
Forbids the scar to heal, and drives
Shame out of hiding. All the unhurried day,
Your mind lay open like a drawer of knives.
Slums, years, have buried you. I would not dare
Console you if I could. What can be said,
Except that suffering is exact, but where
Desire takes charge, readings will grow erratic?
For you would hardly care
That you were less deceived, out on that bed,
Than he was, stumbling up the breathless stair
To burst into fulfillment's desolate attic.

[Philip Larkin](#)

DECEPCIONS

(versió de Josep Porcar)

Clar que estava drogada, tant que no vaig recuperar el coneixement fins l'endemà al matí.
M'espantava descobrir que m'havien deshonrat i, durant dies, res no podia consolar-me, i
plorava com una nena a la que van a matar o a despatxar-la a la seva tieta.

—Mayhew, London labour and the London poor

Tot i la distància, puc tastar el patiment,

amarg i punyent com les tiges, que ell féu que t'empassessis.
L'efímer rastre del sol, el brusc, fugaç
grinyol dels neumàtics, a fora, al llarg del carrer,
on el Londres promés amaga el cap sota l'ala,
i on la llum, incontestable, i alta, i vasta,
veda el guariment dels estigmes i treu
del seu cau la vergonya. Tots els interminables dies,
la teva ment ha romàs oberta com el calaix dels ganivets.
Suburbis, anys, t'han soterrat. No gosaria consolar-te
encara que pogués. Què pot ser dit,
llevat del sofriment, que és exacte; que si
el desig impera, s'hi reproduiran els malentesos?
A tu, de poc t'aprofitaria saber,
al llit desmaiada, que la teva decepció fou menor
que la d'ell, ensopegant sense alé amb els graons
per irrompre a l'àtic desolat de la consumació.